

VOORWOORD

HELSINKI

21 SEPTEMBER

Kirov!

Nee, het kon Kirov niet zijn, dacht Jennings angstig, terwijl hij de kade afrende. Kirov was dood. Pavski had hem bezworen dat de verhalen een en al leugens waren. Hij had gelachen en gezegd dat een geest niet kon moorden.

En de man die hem achtervolgde was geen geest. Het hoefde Kirov niet te zijn. Jennings had in zijn leven heel wat vijanden gemaakt en die konden stuk voor stuk de man achter hem zijn.

Maar nu was er niemand meer achter hem. Een snelle blik over zijn schouder onthulde een verlaten kade. Hij haalde opgelucht adem en zijn hartslag werd rustiger. Hij was hem kwijt. Misschien was het gewoon een dief geweest. Ja, dat was het. Het was een slecht gedeelte van de stad en de man was alleen op zijn portemonnee uit geweest.

Niet op zijn leven.

Hij had niet in paniek moeten raken. Maar nadat hij gehoord had over de dood van Lantz was hij vreselijk gespannen geweest. Hij zou blij zijn als deze hele zaak achter de rug was. Hij vertraagde zijn pas toen hij de pier naderde waar de onderzeeër was aangemeerd. De *Bliksemflits* lag daar stil en dodelijk, als in de aanslag, wachtend op een prooi, wachtend tot hij weer kon toeslaan.

Een prooi. Hij probeerde de huivering te onderdrukken die door hem heen ging. Hij hoefde alleen maar aan boord te gaan en te doen wat Pavski hem had gevraagd. Er zou niets gebeuren. Het was net zomin een doodsschip als Kirov een geest was.

Maar, god nog aan toe, hij wilde niet aan boord van die onderzeeër gaan, dacht hij wanhopig toen hij bij de pier kwam. Hij had nooit naar Pavski moeten luisteren, en undercover

moeten blijven. Hoeveel geld hij er ook voor kreeg, het was het niet waard...

Een leren lus gleed van achter hem om zijn hals!

Pijn. Hij worstelde wild om zijn hoofd te kunnen draaien en de man te kunnen zien die uit de schaduw was gekomen. Hij kreeg alleen een indruk van lengte en brede schouders terwijl hij het bewustzijn verloor. Hij kreeg geen lucht...

Het wurgkoord verstrakte rond zijn hals.

De onder...

Hij kon de *Bliksemflits* nog voor zich zien liggen, geduldig wachtend, klaar om hem naar de hel te brengen zoals de boot met alle anderen had gedaan. Zijn blik vertroebelde en hij zag niets anders meer dan dat monster van een onderzeeër. Hij ging dood, beseftte hij ongelovig. Nee! Hij worstelde harder.

‘Hou op.’ Het bevel klonk als een zacht gemompel in zijn oor. ‘Ik wil je nog niet doden. Ze zeggen dat je nog van nut kunt zijn.’

Kirov. Goeie god. Pavski, rotzak! Leugens. Leugens. Leugens.

Vermoord de rotzak. Zijn hand sloot zich om het mes dat in een schede op zijn linkerarm was bevestigd.

‘Nou, bij nader inzien wil ik je nu wel doden,’ zei Kirov. ‘Bedankt voor het excuus.’

Hij draaide het wurgkoord, gaf een ruk naar achteren en brak de nek van zijn slachtoffer.

I

ROCK BAY HARBOR, MAINE

ACHT MAANDEN LATER

‘Wat een schoonheid, hè?’ Conner parkeerde het busje op de kade en leunde met een tevreden zucht achterover in zijn stoel. ‘Ze ziet eruit als een panter. Gestroomlijnd, sierlijk en ongehooflijk dodelijk.’

‘Lieve hemel, je wordt nog een dichter.’ Hannah schudde grinnikend haar hoofd terwijl ze uit het busje stapte. ‘Het is een machine, Conner. Een onderzeeboot. En ze is alleen maar mooi zoals een goedgebouwde machine mooi kan zijn. Hij is ontworpen en gebouwd door mensen. Je doet alsof het een levend wezen is.’

‘Je hebt geen ziel.’ Conner stapte uit het busje en liep enthousiast naar de rand van de pier. ‘Bezit de *David* van Michelangelo dan geen schoonheid omdat hij uit steen is gehouwen? Dit is hetzelfde.’

‘Dat zeg je altijd.’ Ze volgde haar broer naar de rand van de pier en keek waarderend naar de zwarte onderzeeër. Maar ze begreep waarom Conner bruiste van geestdrift. Alle onderzeeboten hadden iets gestroomlijnds en sierlijks, en deze Oscar II vormde daarop geen uitzondering, hoewel de romp elk van zijn tweeëntwintig jaren toonde. De officiële naam was *Ku-lyentsjikov*, maar de kernonderzeeër met zijn twee reactoren was door de bouwers van de Severodvinsk-scheepswerf *Bliksemflits* gedoopt en de naam van de werklieden was blijven hangen. Een toepasselijke bijnaam, dacht Hannah. De donkere, massieve romp leek al het licht eromheen op te slokken. Met zijn lengte van meer dan honderdvijftig meter was het een van de grootste onderzeeërs ter wereld.

Ze keek achterom naar Conner. ‘Zelfs de duikboot die ik voor de *Titanic*-expeditie had ontworpen, vond je mooi en die zag eruit als een kikker met een duikbril op.’

‘Kikkers kunnen mooi zijn.’ Hij trok een gezicht. ‘Nou ja, ze kunnen er interessant uitzien. Heb ik die echt mooi genoemd?’

Ze knikte. ‘Maar toen was je dronken. Het was de avond waarop we dat feestje hadden in die bar in Halifax toen de expeditie afgelopen was. Je ging terug naar huis, naar Cathy en de kinderen, en je vond alles mooi.’

‘Ik was nog nooit zo lang bij ze weg geweest. Jij had verdomme te veel problemen met die duikboot.’

‘Maar wel interessante problemen. En uiteindelijk presteerde hij uitstekend.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘En dat was voor jou het enige wat belangrijk was. Alle romantiek en opwindning van de grootste expeditie van de eeuw... en het enige wat jou bezighield was de efficiëntie van jouw machine.’

‘Je mag al die opwindning van me houden.’ Ze zette een stap dichter naar de onderzeeër. ‘De bevrediging is genoeg voor mij. Ik had goed werk gedaan en dat maakte het voor jou en alle andere dromers mogelijk om naar hartenlust te genieten.’

‘Nou, deze klus zal ons godzijdank niet zo volledig in beslag nemen. Cathy wil me over twee weken weer thuis hebben, anders gaat ze van me scheiden.’

‘Het zal wel.’ Cathy was net zo praktisch als Conner een idealist was en na tien jaar huwelijk was het haar tweede natuur geworden om niet alleen zijn geliefde maar ook zijn engelbewaarder te zijn. Aangezien Cathy voor de geboorte van hun zoon een machtige en zeer succesvolle assistente van congreslid George Preston was geweest, was de overgang natuurlijk verlopen. ‘Maar als het goed is, neemt de klus ook niet meer dan een paar weken in beslag. Het enige waar ik voor betaald word, is het maken van een tweede schematisch diagram van de onderzeeër, hem onderzoeken op mogelijke gevaren en een paar toeristvriendelijke aanpassingen voorstellen voordat het museum hem openstelt voor publiek. Daarom heb ik de klus ook aangenomen. Ik had iets nodig om de tijd te vullen tot ze klaar voor me zijn bij Marinth.’

‘O, nee, je kon natuurlijk niet een poosje rust nemen. Maar het verbaast me dat ze die controle niet hebben uitgevoerd voordat ze hem hier naar de haven hebben gevaren. Het is tenslotte een kernonderzeeër.’

‘De overheid heeft hem wel gecontroleerd op wapens en vervuiling nadat ze hem vorig jaar verstoppt hadden gevonden in die baai in Finland.’

‘Dat is ook zo raar. Waarom zouden de Russen deze onderzeeër hebben willen verstoppen?’

‘Ze zeggen dat ze dat ook niet hebben gedaan, dat ze hem alleen zijn kwijtgeraakt tijdens de politieke onrust toen de Sov-

jet-Unie uit elkaar viel.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar Buitenlandse Zaken denkt dat ze ons de bekende flauwekul verkopen. De Russen vertellen ons nog steeds niets wat ze voor zichzelf kunnen houden. Het verhaal is dat een of andere Russische bureaucraat het geld dat voor de ontmanteling was gereserveerd, in zijn eigen zak heeft gestoken. Hij zou de directeur van de Finse scheepswerf hebben betaald om hem tussen de tientallen andere schepen en onderzeeërs te verbergen die de Russische marine daar in afwachting van ontmanteling heeft liggen.’

‘Zijn er zo veel?’

Ze knikte. ‘Het is duur om een onderzeeër te ontmantelen, vooral als er nucleaire materialen in zitten. Maar goed, volgens Bradworth werken ze goed mee sinds de Finnen hem hebben ontdekt.’

‘Bradworth?’

‘Dan Bradworth. Hij is de man van Buitenlandse Zaken die met de Russen heeft onderhandeld over de aankoop van de onderzeeër voor het maritiem museum. Hoewel dat onderhandelen niet zo veel voorstelde. Rusland zit zo krap bij kas dat het een koopje voor het museum was. Maar toen ze hem hierheen hadden gebracht voor de expositie wilde het museum elk risico op verrassingen uitsluiten. Daarom heeft Bradworth ons voor deze klus genoemd.’

‘Jou genoemd,’ corrigeerde hij. ‘Jij bent de expert. Je weet dat je de klus door de *Ariel* hebt gekregen.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien.’ Vier jaar eerder had ze voor de Amerikaanse marine een nieuwe onderzeeër in de Orca-klasse ontworpen die *Ariel* was gedoopt en een definitieve breuk betekende met wat er daarvoor was geweest. Kernonderzeeërs waren in de eerste halve eeuw van hun bestaan weinig veranderd en haar innovatieve concepten hadden haar veel aandacht opgeleverd van hoge peten bij de marine en van scheepsontworpers. Hoewel het Orca-programma uiteindelijk door budgetverlagingen op de plank was beland, hadden de geheime plannen hun weg gevonden naar scheeps-

tijdschriften en websites, waar *De onderzeeër die nooit was gebouwd* en de jonge ontwerpster ervan een soort mystiek aura hadden verworven. Wanneer Hannah iemand van haar beroepsgroep ontmoette, was de *Ariel* altijd een van de eerste onderwerpen van gesprek.

‘Niks misschien. Jij bent in dit verband de echte ster en dat weet je,’ zei Conner. ‘Ik mag alleen even meespelen.’

‘Dat is niet waar.’ Ze fronste haar voorhoofd. ‘Jij bent heel goed in jouw vak. Ik zou niet weten wat ik zonder je moest.’

‘Hé, ik wil je geen schuldgevoel geven. Ik werk graag als je hulpje. Wie anders zou me ervoor betalen om de hele wereld over te reizen en me door jou te laten gebruiken?’ Zijn glimlach verdween toen hij haar betrokken gezicht zag. ‘Hou daarmee op, Hannah. Denk je nou echt dat ik al die jaren met je zou hebben samengewerkt als ik dat niet had gewild? Ik hou van je, maar zo’n soort zelfopoffering zou me te ver gaan. Ik heb altijd geweten dat jij de slimste van de familie bent. Je bent niet alleen een wiskundig en technisch wonderkind, maar je hebt ook nog dat rare geheugen. Vanaf het moment dat je mijn Padvindershandboek, na er één blik in te hebben geworpen, van kaft tot kaft kon citeren, wist ik dat ik alleen maar achter je aan zou kunnen lopen.’

‘Ik wilde je niet het gevoel geven... Ik was gewoon een kind dat de slimmerik wilde uithangen. Je stak altijd de draak met me. Dat doen broers nu eenmaal. Ik denk dat ik indruk op je wilde maken.’

‘En dat heb je gedaan,’ zei hij zacht. ‘En ik kon merken dat het niet gemakkelijk voor je was. Ik zag dat andere kinderen je pestten. Daarom ben ik daar zelf mee opgehouden. Anders zijn is altijd moeilijk. Veel jaloezie. Veel onbegrip. Ik wilde die last niet. Ik ben geen Einstein, maar dat is prima. Ik ben tevreden met wat ik doe en tevreden met wie ik ben.’ Hij grinnikte. ‘En godzijdank is Cathy daar ook tevreden mee.’

Ze schraapte haar keel en zei bars: ‘Dat mag ook wel. Je bent best bijzonder.’

‘Niet “best” bijzonder. Absoluut bijzonder.’

‘En je bent slim.’

Hij lachte zachtjes. ‘Ik heb een goed boerenverstand, maar in mijn hersenpan ligt niets briljants verborgen. Ik zou dat niet eens willen. Het zou te ongemakkelijk zijn.’ Hij wierp haar een sluwe blik toe. ‘En het zou het misschien onmogelijk voor me maken om de mooiere dingen in het leven te waarderen. Kijk naar jezelf. Je kunt niet eens genieten van de schoonheid van deze onderzeeër. Het is echt een kunstwerk.’

‘Hij is gebouwd om te doden, Conner. In de tijd dat hij actief was, was het een geavanceerde kernonderzeeër.’

‘Of om doden te voorkomen. Het is maar hoe je het bekijkt. De *Bliksemflits* is gebouwd tijdens de Koude Oorlog. De Russen waren net zo bang voor ons als wij voor hen.’

‘Ga je nu filosofisch doen over de Koude Oorlog?’

‘Ja, waarom niet?’ Zijn glimlach verdween toen zijn blik weer op de onderzeeër viel. ‘Ze is prachtig, maar het zal vreemd zijn om erop te werken.’

‘Waarom?’

‘Ze is een Oscar II. Sinds de tv-reportage over de dood van die Russische mariniers op de *Koersk* kan ik niet meer aan een Oscar II denken zonder aan hen te denken. Het is alsof het allemaal... spookschepen zijn. Het maakt me verdrietig.’

‘Mij niet. Mij maakt het boos.’ Haar lippen verstrakten. ‘Ik heb de Russische overheid mijn diensten aangeboden om te proberen die mariniers uit die onderzeeër te krijgen, maar ze waren te trots om me een kans te geven.’

‘Dat herinner ik me. Je was indertijd zo kwaad dat je in staat was om de Derde Wereldoorlog te ontketenen.’

‘Ze hebben ze dood laten gaan. Ze hebben niet genoeg gedaan. God, ik haat politici. Hoe denk je dat die mariniers zich gevoeld hebben toen ze daar in de val zaten en wisten dat ze gingen sterven.’

‘Rustig,’ zei Conner. ‘Het is voorbij, Hannah. Je hebt alles gedaan wat je kon doen. Het was jouw schuld niet.’

‘Ja, dat was het wel. Iedereen was schuldig. We hadden ons niets van al die internationale diplomatieke flauwekul moeten

aantrekken en ze gewoon moeten redden. Ik zou die fout niet meer maken. Ze zouden me uit het water moeten schieten om me van een reddingspoging te weerhouden.'

Hij floot zachtjes. 'Wat een passie. Ik lijk een gevoelige snaar te hebben geraakt. Of misschien heb je hetzelfde ongemakkelijke gevoel bij deze onderzeeër als ik.'

'Dat is belachelijk.'

'Wat weten we van de bemanning?'

'Nog niet veel. Bradworth heeft van de Russen een compleet dossier over ze gekregen voor het museum, maar ik heb dat niet gezien. Hij wordt ook verondersteld de volledige documentatie over de onderzeeër te verstrekken vanaf het moment waarop hij in Finland werd gevonden tot het moment waarop hij hier de haven binnenvoer.'

'Hoe weet je dan dat het belachelijk is?'

'Spookschepen?' Ze staaarde hem ongelovig aan. 'Dat meen je toch niet? Het is gewoon een oude onderzeeër.'

'Maar misschien zendt hij bepaalde vibraties uit.' Hij zette een melodramatische stem op. 'Concentreer je. Voel je ze, Hannah?'

Ineens ging er een koude rilling door haar heen. Dat kon alleen maar suggestie zijn, en ze verdomde het om Conner te laten merken dat hij haar te pakken had. 'Ik ben veel te hard bezig om mezelf ervan te weerhouden het gekkenhuis te bellen om je te laten opsluiten.'

Hij wierp zijn hoofd achterover en lachte. 'Ik had je bijna te pakken. Ik zag het.'

'Mooi niet. Zo goedgevolg ben ik niet.'

'Maar je lijkt in een ongewoon gevoelige stemming te zijn. Dat gebeurt niet zo vaak en ik dacht dat ik er nu mooi gebruik van kon maken.'

'Ongewoon gevoelig? Ik ben gevoelig, rotzak.'

'En je weet het zo verfijnd tot uitdrukking te brengen. Vergeef me dat ik even aan je twijfelde, maar je... Au!'

'Ik zal je laten zien hoe gevoelig ik ben.' Ze gaf hem weer een stomp op zijn arm. 'Eerst bezorg je me een schuldgevoel

en dan zeg je dat ik een gevoelloze trut ben.’

‘Dat heb ik niet gezegd.’ Hij lachte terwijl hij achteruitstap- te. ‘En al had ik het gezegd, dan zou je het nog niet erg moeten vinden. Je moet toegeven dat het nou niet bepaald je zachte kant is waar je trots op bent. Je bent absoluut een no-nonsen- sevrouw, Hannah. Het verbaast me dat je daar aanstoot aan neemt.’

Zelf was ze ook een beetje verbaasd. Al sinds haar tiende wist ze precies wat ze met haar leven wilde. Machines hadden haar altijd gefascineerd en de zee had haar geroepen met een kracht die niet kon worden ontkend. Tijdens haar studie had ze elke vakantie op een schip doorgebracht, waar ze werkte en ze haar kennis en vaardigheden vervolmaakte. Zelfs nadat ze cum laude was afgestudeerd, was het nog geen gemakkelijke weg geweest. Ze had zich door haar onafhankelijkheid en vastbe- slotenheid een weg omhooggevochten in een mannenwereld. Het was vreemd dat die bijna onbeduidende opmerking van Conner haar een schuldgevoel had bezorgd. Of misschien ook niet. Het kon zijn dat ze zich onbewust al langer zorgen om hem maakte. ‘Weet je, als je ooit bij me weg wilt gaan en een baan wilt zoeken in Boston, dichterbij Cathy en de kinderen, is dat wat mij betreft prima.’ Dat was een leugen. Ze zou het niet prima vinden. Ze werkten al te lang samen. Als kinderen had- den ze de normale rivaliteiten van broer en zus gekend, maar dat was voorbij en ze hadden in de loop der jaren een steeds hechtere band gekregen. Vanaf het moment waarop ze hem bij haar eerste onafhankelijke opdracht had betrokken, was hij niet alleen haar broer maar ook haar anker en haar vriend ge- weest. Zonder hem zou ze zich vreselijk alleen voelen.

Hij grijnsde ondeugend. ‘Ik zou het kunnen overwegen, maar ik wil je carrière niet kapotmaken. We weten allebei dat ik de enige ben die het met je uithoudt. Een van mijn belang- rijkste pluspunten is dat ik de problemen met alle klootzakken die jij weigert te tolereren, weet glad te strijken. Wat ik te kort kom aan hersenen maak ik goed met sociale vaardigheden. Daardoor zijn we zo’n goed team.’

Ze opende haar mond om zich te verdedigen, maar deed hem weer dicht. ‘Kom, over een uur hebben we een afspraak met Bradworth in het pension.’ Ze draaide zich om en begon terug te lopen over de pier. ‘Maar je hebt gelijk. Ik weet niet hoe ik het zonder je zou moeten doen.’

‘Nee maar, weer zo gevoelig? Ik verwachtte een verbale kopstoot. Wat is er met je?’

Ze wierp hem over haar schouder een glimlach toe. ‘Misschien neem ik wat van je over. Straks vergelijk ik die verdomde onderzeeër nog met een zonsondergang of een tropische bloem.’ Ze keek nog even naar de onderzeeër, die daar bewegingloos en donker in het water lag als een haai die op zijn prooi loert. Er ging weer een huivering door haar heen en ze wendde haar blik snel af. ‘Maar nee, dat denk ik toch niet.’

Bradworth wiegde langzaam heen en weer in de schommelstoel op de veranda van Pension Richardson, zijn blik gericht op de zee in de verte, waarvan hij een glimp kon opvangen. Het was prettig hier, dacht hij weemoedig. Rustige, plezierige uitzichten op zee die hem herinnerden aan het huis bij Myrtle Beach, waar hij was opgegroeid.

God, hij werd zeker oud als hij nu al aan de goede oude tijd zat te denken. Hoewel, met die ouderdom viel het nog wel mee als hij opgewonden kon raken van de aanblik van Hannah Bryson en haar broer, die door de straat in zijn richting kwamen lopen. Hij nam tenminste aan dat het haar broer, Conner, was. Hij was nooit aan hem voorgesteld en had twee weken geleden maar een korte ontmoeting met Hannah gehad toen hij samen met Randolph, de pr-directeur van het museum, naar haar appartement in Boston was gegaan om haar de opdracht aan te bieden. Ze leken niet veel op elkaar. Conner Bryson was kleiner, mager en pezig gebouwd, en zijn dikke, donkere krullenbos en driehoekige gezicht gaven hem iets kabouterachtigs. Hannah had niets kabouterachtigs. Ze had krachtige trekken, met hoge jukbeenderen en diepliggende blauwe ogen, en haar kastanjebruine haar krulde wild en

ongeregeld rond haar interessante gezicht. Volgens haar dossier was ze vijfendertig, maar ze zag er jonger uit. Nee, dat klopte niet helemaal. Ze was een van die vrouwen die er leeftijdloos uitzien. Ze was ongeveer een meter vijfenzeventig lang en had een sterk, slank lichaam, lange benen en geweldige schouders. God, hij hield van vrouwen met rechte, brede schouders. Tieten en kont waren ook belangrijk, maar er was iets subtielers aan de manier waarop die soepele, brede schouders en die trotse houding hem uitdaagden. Het was een uitdaging die een man op de meest basale seksuele manier wilde aangaan.

God, Hannah Bryson zou waarschijnlijk in meer opzichten dan alleen op fysiek gebied een uitdaging zijn. Ze was uitzonderlijk intelligent. Hij had kort geleden een twee jaar oud speciaal nummer van de *National Geographic* ingekeken waarin Hannah haar jeugdige obsessie met scubaduiken had beschreven en haar steeds sterker wordende verlangen om verder en dieper te gaan dan haar zuurstofflessen haar ooit zouden kunnen brengen. Al voordat ze haar universitaire studie had afgerond, had ze naam gemaakt met een serie radicale maar bijzonder werkbare ontwerpen voor onderzeeërs, die haar in één klap bekend hadden gemaakt in het traditioneel mannelijke bolwerk van de scheepsbouw. Ze had een wonderbaarlijk fotografisch geheugen waarin elke onderzeeër die ooit was ontworpen lag opgeslagen, en haar vaardigheden en creativiteit hadden haar in staat gesteld om vele ervan te verbeteren.

Bradworth schudde treurig zijn hoofd. Hij had verdomme liever iemand gehad die veel minder scherp was, maar hij was gedwongen geweest haar te accepteren. Hij hoopte maar dat hij haar hier doorheen zou weten te krijgen en...

Zijn telefoon ging over en hij nam op. 'Bradworth.'

'Is ze er?'

Hij verstrakte. 'Verdomme, Kirov. Ik zei dat ik je zou bellen als ik met haar had gepraat. Zit me niet zo op m'n nek.'

'Is ze er?'

'Ze loopt op dit moment in mijn richting.'

‘Ze heeft de tijd genomen. Ze waren een uur geleden op de pier om naar de onderzeeër te kijken.’

‘En jij was daar om haar in de gaten te houden. Ik heb je gezegd dat je bij die verdomde onderzeeër uit de buurt moest blijven, Kirov.’

‘En ik heb jou gezegd dat je naar de hel kon lopen. Ik doe wat ik wil.’ Hij zweeg even. ‘Ik was niet de enige die haar in de gaten hield. Er voer een klein jacht in de baai en ik zag dat de man op de brug een sterke verrekijker gebruikte.’

‘Dat hoeft niks te betekenen. Een ruim honderdvijftig meter lange Russische onderzeeër zie je hier bepaald niet elke dag.’

‘En het kan Pavski zijn geweest. En dat nemen we aan tot het tegendeel bewezen is.’

Ergernis golfde door hem heen. De arrogante zak. Zou hij hem erop aanspreken? Hij aarzelde. O, wat kon het hem schelen. Hij had er genoeg van om Kirov met fluwelen handschoentjes aan te pakken. Hij moest de klootzak bewijzen dat hij zich niet liet intimideren. ‘Weet je zeker dat je Pavski niet als een excuus gebruikt?’

Stilte. ‘Wat zeg jij daar?’

De woorden werden zacht uitgesproken, maar Bradworth voelde een rilling over zijn rug gaan. Hij smoorde die en hield zijn stem zo laag en hard als die van Kirov. ‘Ik heb heel wat moeite moeten doen om dit voor elkaar te krijgen en ik zou erg boos worden als ik erachter zou komen dat jij een andere agenda hebt dan ons afgesproken doel.’

‘O, ja? En wat zou je dan doen?’

‘Je bent niet onvervangbaar. Wij hebben je in het leven geroepen. We kunnen je ook vernietigen.’

‘Is dat zo? Probeer het maar.’ Kirovs stem klonk nog steeds zacht, maar de toon was ijzig nu. ‘En jullie hebben me niet in het leven geroepen. Dat heb ik zelf gedaan. Ik begon als een skelet met niets dan haat vanbinnen en ik heb dat lijk voorzien van bloed en ingewanden.’

‘En ben je ons niets verschuldigd? Wij hebben je dingen geleerd en je geholpen.’

Kirov lachte. ‘Goeie god, verwacht je dat ik dankbaar ben? Ja, ik heb van je geleerd. En toen was het niet genoeg en ging ik naar Hongkong en leerde meer en toen ging ik naar India en liet ze...’ Hij zweeg even en zei toen: ‘Laten we zeggen dat je slechts de eerste stap in mijn ontwikkeling was. En wat dat helpen betreft, elke keer dat ik jou hielp, hielp je jezelf. En je denkt toch niet dat ik niet altijd over mijn schouder heb gekeken om er zeker van te zijn dat je niet besloten had dat ik aan vervanging toe was? Ik ben níét vervangbaar, Bradworth. En als jij daaraan gaat twijfelen, moet jij misschien over jouw schouder gaan kijken.’

‘Ik zei niet dat we het op je gemunt hebben. Ik wilde alleen onze positie duidelijk maken.’ Bradworth bond in, besepte hij met afkeer. Hij had niet verwacht zo veel dodelijkheid in Kirov op te wekken. Hij was alleen bezig geweest met zijn eigen trots en zelfrespect. Hoewel, zo onprofessioneel was hij nou ook weer niet. Hij had gehoord dat Kirov mogelijk beteugeld moest worden. De klootzak had de laatste tijd wel erg veel praatjes gekregen. ‘Als je volkomen eerlijk tegen ons bent, heb je niets te vrezen.’

‘Ik ben niet bang.’ Kirovs stem klonk ineens vermoeid. ‘Samen met andere onbelangrijke zaken heb ik die emotie al lang geleden afgeschaft.’ Zijn toon werd nu bruusk. ‘Het kenteken van dat jacht is PA 3717 ZW. Controleer het en bel me. Zorg dat die Bryson morgenochtend aan de onderzeeër begint. Ik wil dat ze het zo snel mogelijk afrondt.’

‘En als ze nog niet klaar is om te beginnen?’

‘Overtuig haar. Maar ik denk dat ze er klaar voor is. Volgens het dossier dat je me hebt bezorgd, heeft ze een geweldige energie en zal ze erin willen duiken.’

‘We hadden liever iemand gehad die niet zo onafhankelijk was. We hadden het door een van onze eigen ingenieurs kunnen laten doen en dan was het rapport...’

‘Niet zo grondig geweest als dat van Hannah Bryson. Luister, ik heb je gezegd dat het zo iets was als een tijger lokken om iemand op die onderzeeër te zetten. Je was het niet met me eens

en hebt je plan doorgezet. Dus als het dan toch gebeurt, laten we het dan goed doen. Ze is briljant en de beste op haar gebied. Bovendien heeft ze een fotografisch geheugen, waardoor het project bliksemsnel zal worden uitgevoerd. Ze zal die onderzeeër helemaal uit elkaar halen en weer in elkaar zetten voordat ze een diagram inlevert. Ik heb haar rapporten in de *Marine Log* gelezen.’

‘We wilden gewoon zeker zijn. Ze vindt waarschijnlijk niets meer dan het team dat we er in Helsinki doorheen hebben laten gaan.’

‘Misschien niet, maar Pavski is een beetje te geïnteresseerd. Er moet iets aan de hand zijn.’

‘Je weet niet zeker dat Jennings in Helsinki voor Pavski heeft gewerkt. Je wilde de rotzak een beetje te graag uit de weg ruimen.’

‘Dat is waar en ik heb van elke seconde genoten. Maar ik hoef het niet zeker te weten. Volgens mijn bronnen vond Pavski dat Jennings een risico vormde. Zodra Jennings erachter was gekomen dat hij een doelwit was, zou hij van het toneel verdwenen zijn. Dat risico kon ik niet nemen.’

‘We zijn het niet met je bronnen eens. Hij had ons misschien verteld waar we Pavski kunnen vinden.’

‘Jennings zat te laag in de rangorde om rechtstreeks contact met hem te hebben. Je had niks aan hem gehad.’

‘Je hebt overal een antwoord op.’

‘Ik heb niet overal een antwoord op, maar ik heb mijn intuïtie. En wat Pavski betreft is mijn intuïtie de laatste tijd heel scherp. Maar ik heb genoeg van dit gesprek, Bradworth. Bel me als ik me vergis in Hannah Bryson, als ze niet meteen aan het werk wil gaan. Dan kijk ik of ik haar een beetje kan opporren.’

‘Nee! Blijf bij haar uit de buurt, verdomme.’

‘Zorg dan dat je haar overtuigt.’ Hij beëindigde het gesprek.

Jezus, hij zweette ervan, besefte Bradworth toen hij de verbinding verbrak. Koud zweet. Hij haalde diep adem. Bespotelijk dat Kirov dat effect op hem had. Het was niet zo dat hij

geen moed had, zoals uit zijn staat van dienst wel bleek. En dom dat hij geprobeerd had het tegendeel te bewijzen door het tegen de klootzak op te nemen. Hij had diplomatieker en neutraler moeten zijn. Bovendien zou Kirov dwars door hem heen hebben gekeken. Vergeet het. Vergeet hem. Hannah Bryson had het tuinhek opengemaakt en liep nu samen met haar broer naar de veranda. Hij stond op en er verscheen een warme glimlach op zijn gezicht terwijl hij het trapje afliep en haar tegemoet ging. ‘Goed u te zien, mevrouw Bryson. Dit wordt een plezierige klus voor u. En u zult dit hotelletje bijzonder aangenaam vinden. Het heeft zo veel ramen die op zee uitkijken, dat het is alsof je een cruise maakt op een jacht. Ik heb hier zitten schommelen en dagdromen. Je krijgt het gevoel dat je in een andere eeuw bent...’

Bradworth had hem verbaasd, dacht Kirov terwijl hij de telefoon terugstopte in zijn jaszak en naar de rand van de rots liep die uitzicht bood op de pier waar de *Bliksemflits* lag aange-meerd. Bradworth was een ouderwetse organisatieman met alle bijbehorende bagage. Hij had zijn best gedaan om moderner te gaan denken, maar zat nog vast in de routine die hij ontwikkeld had toen hij als jonge agent werd getraind. Dreigementen, controle en de Amerikaanse manier.

Niet dat die manier niet effectief kon zijn, dacht Kirov. De boel onder controle houden en gezag uitoefenen was hem aangeleerd sinds hij een jongen was. Maar aanpassing was de sleutel tot overleving en succes, en hij zóú succes hebben.

Zou hij Bradworth moeten uitschakelen? De man was bang voor hem, en hoewel hij die angst zo nu en dan had gebruikt om zijn zin te krijgen, kon angst ook gevaarlijk zijn.

Misschien, maar nog niet. Hij had hem nodig om Hannah Bryson te laten doen wat hij wilde.

Hij keek naar de horizon. Het jacht was verdwenen en er leek geen ander vaartuig meer als een buizerd rond te cirkelen. Ja, die vergelijking was toepasselijk, dacht hij grimmig. Pavski was een buizerd, die de botten probeerde kaal te vreten van de

onderzeeër die weerloos en beroofd van zijn kracht in het water lag.

De vraag was: waarom?

Hij had wel een idee, en hij zou erachter komen. Het was slechts een kwestie van tijd.

Maar misschien zou hij die tijd niet krijgen. Pavski was snel en zou deze periode als een kans zien. Hannah Bryson moest onmiddellijk aan het werk gaan en hem een stap voor blijven.

Of ze moest hem in de weg zitten. In beide gevallen zou het voordelig kunnen uitpakken voor Kirov. Niet zo voordelig voor Hannah Bryson. Pavski's gebruikelijke methode om obstakels uit de weg te ruimen was ze te vernietigen.

Dat zou jammer zijn. Wat hij over de vrouw had gehoord, beviel hem wel. Hij hoopte dat hij Pavski te pakken kon nemen voordat hij haar zou vermoorden.

In de tussentijd zou hij de schone dame bewaken die daar in het water aan de pier lag. Ze hadden de wapens van de *Bliksemflits* verwijderd, maar de boot was nog steeds prachtig en machtig en beroerde de zintuigen. Hij ging met gekruiste benen zitten en richtte zijn blik op de gestroomlijnde romp.

'Kom haar maar halen, Pavski. Speel je spel,' fluisterde hij. 'Ik wacht op je.'

2

'Kunt u meteen beginnen?' vroeg Bradworth. 'Ik vind het vervelend om u onder druk te zetten, mevrouw Bryson, maar het museum wil zo snel mogelijk met de publiciteit beginnen en kan dat niet doen voordat u elke vierkante centimeter van die onderzeeër hebt geïnspecteerd, uw plannen hebt gemaakt en de aanpassingen hebt begeleid die de boot veilig moeten maken voor bezoekende toeristen.'

'Zo blij als zij zijn dat ik het wil doen, zo gretig wil ik eraan

beginnen,' zei Hannah. 'Ik moet de klus in een paar weken afronden.' Ze wierp een plagerige blik naar haar broer. 'Conners huwelijk hangt ervan af.'

Conner knikte ernstig. 'Dat is waar. Het heeft natuurlijk niets te maken met het feit dat Hannah dan alweer een andere opdracht heeft.'

'O, dat is waar. Ze heeft die onder water verdwenen stad genoemd.' Bradworth fronste zijn wenkbrauwen. 'Maar u gaat er toch niet vandoor voordat deze klus geklaard is? Dat moet u mij beloven.'

God, wat was de man serieus, dacht Hannah. En hij was bepaald niet de meest charismatische persoon die ze ooit had ontmoet. Ze was blij dat ze niet rechtstreeks met hem hoefde te werken. 'Ik houd me aan mijn woord. Het museum krijgt zijn schematisch diagram en het rapport. Wanneer kan ik aan boord?'

'Morgen. Ik zorg dat iemand van het marineteam dat hem hierheen heeft gevaren u morgen om negen uur op de pier ontmoet.'

'Zeven uur.'

Hij glimlachte. 'Om zeven uur.'

'En is het niet vreemd dat de boot niet bewaakt wordt? De buurtkinderen zullen hem behoorlijk onweertaanbaar vinden. Conner en ik konden er zo bij komen vanmiddag.'

'Er zijn bewakers. Vanaf het moment dat jullie je busje op de pier parkeerden, werden jullie in het oog gehouden. We willen hier niet al te opvallend aanwezig zijn. Ik heb mijn mannen verteld dat jullie waarschijnlijk langs zouden komen en dat ze jullie met rust moesten laten. De poort die toegang geeft tot de haven houdt de meeste mensen wel weg en het museum heeft ons verzocht discreet te zijn. Ze willen niet dat iemand jullie werk of de schoonmaak in de weg staat. En hoe minder er over de onderzeeër wordt gepraat, voordat ze met de publiciteit beginnen, hoe beter het is.' Hij stond op uit zijn stoel. 'Mag ik jullie nu uitnodigen voor het diner. Dit hotelletje is befaamd om zijn goede keuken.'

‘Dat wil ik onmiddellijk aannemen.’ Ze keek Conner aan. ‘Ik ga terug naar de pier. Wil je mee?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Eten en dan een belletje naar huis, naar Cathy, klinkt me heel wat beter in de oren dan een beetje staren naar een onderzeeër waarop je nog niet eens aan boord kunt.’

‘Ik kan de buitenkant vast wat beter bekijken. We hebben daar niet veel tijd voor genomen.’

‘Je hebt foto’s.’

‘Ik ga.’ Ze wendde zich tot Bradworth. ‘Ik neem aan dat ik u morgenochtend zie.’

Hij aarzelde. ‘Ik zou met u mee kunnen gaan en we zouden in een restaurant aan de kade kunnen eten.’

Ze had op dat moment geen zin in gezelschap en zeker niet in het gezelschap van een overheidsbureaucraat. ‘Dat hoeft niet. Ik heb geen honger.’ Ze begon het trapje af te lopen. ‘En het heeft geen zin voor u om mee te gaan. Ik ben niet van plan iets meer te doen dan de onderzeeër te bekijken en wat ik zie te vergelijken met mijn aantekeningen.’ Ze bleef staan en draaide zich om. ‘Hebt u trouwens een kopie van de rapporten over de bemanning die u van de Russen hebt gekregen? Misschien wil ik contact met ze opnemen als ik vragen heb.’

‘Natuurlijk.’ Hij pakte zijn aktetas en gaf haar een grote, dikke envelop. ‘Hier is het verslag van de reis van de *Bliksemflits* vanuit Finland. Video’s en banden die het museum wil gaan gebruiken voor de presentatie.’ Hij overhandigde haar een map. ‘En dit is het bemanningsdossier. Maar ik ben bang dat u er niet veel aan hebt. Kapitein Vladzar is drie jaar geleden overleden en zijn eerste stuurman, Valentin Gregor, vecht in Tsjetsjenië met de rebellen. Hij moet zijn uiterste best doen om Poetins veiligheidstroepen net een stap voor te blijven.’

‘Er is misschien nog iemand anders die me iets kan vertellen.’ Ze liet de informatie in haar denim tas glijden. ‘Ik heb niet veel technische info nodig. Ik ben vertrouwd met de Oscar II, maar soms zijn er kleine variaties in het ontwerp. Ik wil alleen wat steun voor het geval ik iets tegenkom wat ik niet...’

‘Ik ga met alle plezier met u mee en neem de rapporten met u door. Misschien kan ik wat licht laten schijnen op...’ Hij zweeg toen hij zag dat ze haar hoofd schudde. ‘Nee?’

‘Ze wil alleen zijn met de onderzeeër,’ zei Conner op ernstige toon, en zijn lippen krulden.

‘Wat?’ vroeg Bradworth beteuterd

‘Ze heeft iets met machines. Niets romantisch, maar ze is niet zo onaangedaan als je zou denken. Ze heeft een gevoelige kant. Vraag het haar maar.’

‘Ik vermoord je.’ Hannah trok een gezicht over haar schouder terwijl ze de trap verder afliep. ‘Of beter nog, ik beul je af tot je erbij neervalt met die diagrammen.’ Ze zwaaide terwijl ze het pad afliep. ‘Ik weet niet hoe laat ik terug ben. Maar ik zie je morgen. Doe de groeten aan Cathy en de kinderen.’

De zon ging onder toen Hannah de pier bereikte. De schemering verzachtte en maskeerde de sporen die de jaren op de romp van de onderzeeër hadden achtergelaten, en de *Bliksemflits* leek weer jong. Lieve hemel, die gedachte was uit het niets gekomen en was vreselijk sentimenteel. Conner zou haar hebben uitgelachen, zoals hij gedaan had vanwege het feit dat ze vanavond terugging naar de pier. Ze kon het hem niet kwalijk nemen. Wat zocht ze hier in godsnaam? Ze kon in feite niets doen, en ze had heus niets met machines, zoals Conner plagerig had gezegd. Ze was trots op de koele, analytische manier waarop ze haar werk benaderde.

Dus dat ze hier vanavond weer naartoe had gewild, moest veroorzaakt zijn door de behoefte om in de juiste geestesgesteldheid te komen om aan haar opdracht te kunnen beginnen.

Misschien.

O, hou toch op. Ze had er genoeg van om aan elke gedachte en elk motief te gaan twijfelen. Ze was moe, punt uit. Het was mogelijk dat Connors opmerkingen over de onderzeeër haar verbeelding hadden geprikkeld. Het was ook mogelijk dat ze niet in het hotel had willen blijven omdat ze wist dat Conner het te druk zou hebben met zijn telefoontjes om haar gezels-

schap te houden. De eerste avond waarop hij weg was bij zijn gezin was altijd moeilijk voor hen, en meestal zat hij dan het grootste deel van de tijd te bellen.

God, dat klonk egoïstisch. Het was niet zo dat ze hem zijn liefdesrelatie of zijn kinderen misgunde. Ze had het recht niet, want na de scheiding van Ken had ze bewust voor een alleenstaand leven gekozen. Maar soms voelde ze zich een beetje eenzaam en alleen.

Oké, blijf hier een uurtje of zo, bekijk het bemanningsdossier en wandel dan rustig terug naar het hotel. Het zou dan bijna bedtijd zijn en morgen kon ze echt in haar werk duiken. Dat zou opwindend en bevredigend zijn en het zou haar bevrijden van die vreemde emotionele bui.

Goed, en nu aan de onderzeeër denken. Denk na over de problemen die het met zich meebrengt om het hele interieur uit elkaar te halen, elk onderdeel te inspecteren op mogelijke gevaren voor toeristen en alles vervolgens weer naadloos in elkaar te zetten. Deze onderzeeër, gebouwd voor dodelijke aanvallen, zou binnenkort toegang bieden aan massa's nieuwsgierige scholieren op schoolreis. Ze zou subtiele aanpassingen moeten maken die niet strijdig zouden zijn met de spartaanse omgeving die ontworpen was voor mariniers. Het had een stuk gemakkelijker geklonken toen Bradworth het haar in Boston had voorgesteld.

Ze wierp een blik op het maritiem museum dat aan de pier grensde. Het was een wit gebouw van twee verdiepingen, waarvoor een monument stond in de vorm van een massief anker met daarop de namen van tientallen zeelieden die het leven hadden verloren in de wateren buiten deze haven. Grotendeels vissers die geprobeerd hadden hun gezin te onderhouden, dacht Hannah. Rond de *Bliksemflits* werd een kunstmatige lagune aangelegd, met betonnen looppaden die op een dag de rijen bezoekers zouden dragen. Een paar lelijke grote hekken scheidden de boot van de oceaan, maar Hannah nam aan dat ze door esthetisch aangenamer afscheidingen zouden worden vervangen.

Ze ging op de pier zitten en haalde de map uit haar tas. Het